

AIXECA'T

Butlletí informatiu de la Delegació de Pastoral Social de l'Arquidiócesis de Barcelona
setembre a desembre de 2018/ Número 201

Editorial

Amics:

Escric aquest editorial en ple temps d'advent. Temps en què l'església ens convida a revifar l'esperança. La més petita de les virtuts teològiques, però la llavor de les altres dues, com molt bé va expressar Charles Peguy en el pòrtic a la segona virtut. Però, siguem sincers, les notícies de cada dia són tossudes, hi ha moltes persones que s'ho passen molt malament, i molts viuen amb l'ai al cor davant d'un futur que se'ls presenta molt incert. Per aquest motiu em sembla que hem de filar molt prim quan parlem d'esperança, no sigui que al final tants sols diguem tòpics, que esdevenen paraules buides per a molts, o el més greu, fins i tot poden esdevenir cíniques o ofensives per tots els que humanament no tenen motius per masses alegries.

Malgrat tot, i amb molt de respecte per tots aquells que es troben en situacions molt difícils, podem trobar motius per no defallir, per continuar i intensificar el nostre treball a favor dels que es troben en l'exclusió.

Un motiu d'esperança, són les mostres de solidaritat que continuament ens donen en el nostre País. Com ja indicava en l'editorial de l'anterior Aixeca't, aquest esclat de solidaritat és un del "signes del nostre temps", i una gran manifestació de l'Esperit en els nostres dies.

Un segon motiu d'esperança, són les moltes persones que dediquen temps, i creativitat per pal·liar els efectes de la crisi en els més petits. Són molts els qui s'ofereixen a les institucions, a les parròquies com a voluntaris. Alguns ho fan moguts per un noble desig d'ajuda als més necessitats, d'altres també, ho fan moguts com una concreció i una resposta de la fe que professen en Jesucrist.

Un tercer motiu, és la persona i el magisteri del papa Francesc. Als cinquanta anys del Concili Vaticà II, quan per a molts, el missatge de l'església havia deixat d'interessar per trobar-lo repetitiu i poc original, el nou Bisbe de Roma amb les seves paraules i gests ens interpel·la a tots. El seu darrer document *Evangelii Gaudium*, ens commou per la contundència de les seves proclames, i ens mou a tots, tant personalment, com col·lectivament a la conversió. El Papa ens convida a tornar l'Evangelí als pobres. I també ens obre pistes per viure una espiritualitat centrada en Jesús de Natzaret, aquell que no tenia on reposar el cap.

N'estic segur que tots els que teniu la bona voluntat de llegir aquest butlletí, heu gaudit amb la lectura dels escrits del Papa Francesc. Ara bé, les persones sempre correm un risc, banalitzar allò que és bo. Em refereixo, que tenim el perill que ens passi el que l'Apòstol sant Jaume denunciava en la seva carta, tot referint-se a la Paraula de Déu: Poseu en pràctica la Paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos. Perquè el qui escolta la Paraula i no la posa en pràctica s'assembla a un home que contempla la seva pròpia cara en un mirall: es mira, se'n va i a l'instant s'oblida de la cara que feia. En canvi, el qui s'emmiralla en la llei perfecta, la llei de la llibertat, i hi persevera -no pas escoltant-la i després oblidant-la, sinó posant-la en pràctica-, aquest serà feliç de practicar-la. Com ha passat en altres èpoques de la història, pot succeir que el missatge papal sigui escoltat, aplaudit, però que no tingui més conseqüències. Es parla sovint de l'efecte "Francesc", doncs bé, aquest efecte s'ha de traduir amb accions concretes. Quan el Papa parla, no ho fa només pels "altres", com poden ser polítics, persones de negocis, dirigents econòmics, ho fa també per nosaltres i les nostres comunitats. Seria una llàstima que les úniques concrecions entre nosaltres del magisteri pontifici fos, una litúrgia més sòbria, un parlar més dels temes socials en les nostres homilies, però que res substancial canviés en les nostres esglésies. El Bisbe de Roma, Francesc, fa una crida perquè girem els nostres ulls envers l'evangelí, i com ja deia el seu predecessor, el Papa Joan, siguem capaços de treure les teranyines que amb els temps s'han instal·lat en les nostres institucions, per poder restablir la bellesa de l'Evangelí. Els més pobres són el reflex d'aquesta bellesa.

A tots Bon Nadal, i Bon Any.

JMJC

Secretariat pels marginats

Caminem junts en la diversitat

Crònica sortida de convivència

2 de juny de 2013, Besalú

El diumenge dia 2 de juny, el "Caminem junts en la diversitat", col·lectiu vinculat a la Delegació de Pastoral Social de l'Arquebisbat de Barcelona, i format per persones i comunitats que promovem una pastoral multicultural, oberta i integradora, que respongui a la diversitat d'orígens, tradicions i cultures dels cristians i cristianes que avui formem l'Església a Catalunya- organitzà una sortida de convivència a Besalú i Banyoles. Hi participaren 218 persones pertanyents a la comunitat Ucraïnesa, comunitat Filipina, comunitat Xinesa, Benallar, de les parròquies de Barcelona: Bon Pastor, del Carme, Santa Mònica, Sant Paulí de Nola; Mare de Déu de la Llum de l'Hospitalet i Sant Jaume de Santa Coloma de Gramenet, així com membres del Secretariat de la Pastoral gitana.

Se sortí de Barcelona a 2/4 del matí i es visità en primer lloc Besalú, a on participaren activament en l'Eucaristia de la parròquia. Cal agrair a la Parròquia l'acolliment. Després es dirigiren a Banyoles, a on dinaren vora del llac i gaudirem del bon temps, tot visitant el poble i alguns també ho aprofitaren per banyar-se o passejar en barca. Tornaren a les sis de la tarda a Barcelona. És la quarta sortida anual que organitza "Caminem junts en la diversitat," en altres anys és visità Montserrat, El Santuari de Queralt i el Santuari de Lurdes de la Nou, i Poblet.

Aquestes sortides formen part d'un calendari d'activitats que es realitzen durant tot el curs, aquesta tenia com objectiu la convivència. D'altres activitats realitzades durant l'any són de formació, com la del mes d'octubre amb una conferència col·loqui amb motiu del cinquanta anys del Concili Vaticà II ; la del mes de gener, fou la celebració del dia mundial del migrant; la del mes d'abril fou cultural amb motiu de la diada de Sant Jordi i el dia del llibre. Està prevista pel dia 6 de juliol, una de més festiva amb la projecció d'una pel·lícula que tracti sobre el fenomen migratori, amb un col·loqui posterior.

caminem junts en la diversitat

Besalú i Banyoles

diumenge 2 juny 2013
8:30 Pl. Universitat, Barcelona

Anem amb autocar
Vamos en autocar
Gens by coach

20:00 Arribada a Barcelona
Llegida a Barcelona
Arrival in Barcelona

Ens portem el dinar
Nos llevamos la comida
We get lunch

Inscripcions
Inscripciones
Registration

Preu 9€ | menors 4 anys 3€
Precio 9€ | menores 4 años 3€
Precio 0€ | children under 4 years 3€

www.caminemjunts.com
abans del 25 de maig
antes del 25 de mayo
before May 25th

933176397

CAMPANYA DE PASTORAL AMB ELS MIGRANTS 2013

Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants

Manifest: "A Lampedusa hem naufragat tots"

Novembre de 2013

**Plataforma
d'entitats cristianes
amb els immigrants**

o Reivindiquem que les polítiques migratòries es regeixin per criteris d'humanitat i que tinguin com a prioritat el reconeixement dels drets de les persones, especialment dels menors no acompanyats

o Aquest canvi només serà possible si els estats membres de la UE s'hi comprometen i s'hi impliquen cooperant de forma efectiva per al desenvolupament i la pau en els països africans i de l'orient mitjà

La política de control i d'externalització de fronteres seguida per la Unió Europea a partir del 2005, amb la creació de l'agència FRONTEX (Agència Europea per a la Gestió de la Cooperació Operativa a les Fronteres Exteriors dels Estats membres de la Unió Europea), ha empitjorat progressivament les condicions de les travessies i ha augmentat el nombre de víctimes. Hem traslladat el problema una mica més lluny, a la «terra de ningú», als deserts del Marroc, Algèria, Líbia, Tunísia, etc. com si les conseqüències d'allò que es decideix a Brussel·les no tinguessin res a veure amb els centenars i milers de morts en l'intent de buscar un futur millor. Però, un cop més, la realitat de mort i ignomínia s'ha fet present, davant els nostres ulls, a pocs quilòmetres de la costa italiana. Lampedusa posa en relleu el concepte d'Europa fortalesa i les tràgiques conseqüències que comporta.

Hem arribat a una situació complexa on es barregen factors que junts constitueixen un autèntic polvorí, del qual Lampedusa només ha estat un avís:

1- Una forta pressió demogràfica, motivada per les desigualtats entre les dues ribes. Desigualtats econòmiques, però també de piràmides demogràfiques, amb un envelliment accelerat de la població europea, que necessita i necessitarà en el futur nous contingents de migrants.

2- Una crisi econòmica que ha fet empitjorar les condicions de vida d'una bona part de la població, precisament d'aquells països de la frontera sud: Portugal, Espanya, Itàlia, Grècia, etc. L'atur ha incrementat la percepció errònia que, ara, la immigració no és necessària i que, per tant, sobra població. Com si les persones fossin mers objectes intercanviables en funció de les conjuntures econòmiques.

3- Un increment del discurs xenòfob i antiimmigratori en països rellevants per a la UE com demostra el cas francès. El creixement de l'ultradreta populista en determinats països condiciona les polítiques dels governs, siguin del color que siguin.

4- La inestabilitat creixent al nord d'Àfrica, amb estats fallits o semifallits, que fa molt difícil la posada en marxa d'un control de fronteres que garanteixi alhora la mobilitat de les persones i la seguretat d'aquesta mobilitat. Actualment, el tràfic de persones com a negoci practicat per bandes criminals s'està estenent, com han denunciat repetidament les ONGs que treballen sobre el terreny.

Una situació tan dramàtica exigeix una implicació més gran de tota la UE. Així ho ha reconegut també una recent resolució del Parlament Europeu sobre fluxos migratoris a la Mediterrània, aprovada el dia 23 d'octubre del 2013, i que demana a la Comissió i als Estats un replantejament de FRONTEX perquè aquesta agència europea garanteixi «els drets fonamentals universals dels migrants, en particular, dels menors no acompanyats» i un reforçament dels mecanismes i programes d'asil.

Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants

Manifest: "A Lampedusa hem naufragat tots"

Novembre de 2013

Per això, demanem:

- Recuperar i enfortir una política eficaç de cooperació al desenvolupament, la pau i la democràcia en els països africans i de l'Orient Mitjà, que compti amb la solidaritat de tots els estats de la Unió, sigui quina sigui la seva distància del Mediterrani i que afronti en profunditat les causes que generen emigració.
- Desenvolupar, com ha assenyalat el mateix Parlament Europeu, una estratègia més global a la Mediterrània que situï la migració laboral en el context del desenvolupament social, econòmic i polític. És necessari obrir vies més realistes i eficaces per a l'entrada legal a Europea, sempre preferible a l'entrada irregular, generadora de tràfic de persones i mortalitat.
- Prendre urgentment totes les mesures necessàries per a garantir plenament el socors i l'assistència a tots els migrants en perill al mar, com també suprimir totes aquelles normatives i pràctiques que en molts països penalitzen l'assistència humanitària als migrants, sigui quina sigui la seva condició.
- Revisar en profunditat la política d'asil de la Unió Europea, a fi de garantir l'accés a l'asil de forma eficient, justa i segura, en coresponsabilitat plena de tots els països membres.
- Contrarestar els discursos xenòfobs de la por, amb discursos que advoquin per autèntiques polítiques d'integració econòmica, social i cultural d'aquelles persones que aconsegueixen arribar a casa nostra. I això passa per un enfortiment dels serveis bàsics de salut i educació.
- Facilitar i no entorpir aquesta integració amb lleis injustes, amb apartheid sanitaris o amb pràctiques i normatives que comporten la detenció abusiva i arbitrària d'immigrants, i la seva reclusió en centres d'internament d'estrangers opacs que no respecten els drets humans.

Com a entitats cristianes presents a Catalunya, i formant part, doncs, d'aquesta frontera sud europea, demanem una mobilització de la solidaritat i la compassió per part de les comunitats, parròquies i entitats que se senten mogudes per Jesús i la causa de l'Evangelí. La situació és crítica. En aquest Mediterrani que tant estimem, cada dia moren persones sense que n'arribem a saber els seus noms; cada dia són interceptades i retornades més i més persones, algunes amb anys d'estada al nostre país; cada dia centenars de persones dormen en els centres d'internament sense saber quin serà el seu destí. Ens cal fer tota la pressió possible per a canviar aquesta situació i caminar cap a solucions en les quals el control dels fluxos migratoris sigui regit per criteris d'humanitat. Però, sobretot, ens cal esforçar-nos a construir, des de baix, societats que tinguin en compte l'altre com a germà, sigui quin sigui el seu origen, la seva religió o la seva situació legal.

En aquests temps de crisi i incertesa no poden condemnar-nos a existències porugues i desconfiades. No val la pena viure en una societat així. Necessitem mobilitzar més que mai la força que ens dona el fet de saber-nos estimats per un Pare/Mare que ho és de tots. Només junts podrem travessar aquests temps difícils, només junts ens en sortirem. Altrament, Lampedusa serà també símbol i signe del nostre propi naufragi.

Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants Novembre 2013

ACO, CARITAS, CINTRA-BENALLAR, CON VI VIM, CRISTIANISME I JUSTÍCIA, CRISTIANS PEL SOCIALISME, DELEGACIÓ DE PASTORAL OBRERA DE BARCELONA, DELEGACIÓ DE PASTORAL SOCIAL DE BARCELONA, EKUMENE, FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA, FUNDACIÓ MIGRA-STUDIUM, GOAC-HOAC, GRUP DE JURISTES RODA VENTURA, JOC, JUSTÍCIA I PAU, INTERCULTURALITAT I CONVIVÈNCIA, PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI, PASTORAL AMB IMMIGRANTS (PAI), RELIGIOSES EN BARRIS, UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (URC), BAYT-AL-THAQFA, INICIATIVES SOLIDÀRIES, MOVIMENT DE PROFESSIONALS CATÒLICS DE BARCELONA, FUNDACIÓ LA SALUT ALTA I COMUNITATS DE VIDA CRISTIANA DE CATALUNYA.

Secretariat pels marginats

Pastoral Gitana

Tenemos que ir allí

"Tenemos que ir allí". Por eso me gusta usar la frase: "ir a las periferias, las periferias existenciales, a todas, las de la pobreza física y real y las de la pobreza intelectual, que también es real, y allí sembrar la semilla del Evangelio, con la palabra y el testimonio" (Papa Francisco).

Estamos invitados y obligados a salir al encuentro de nuestros hermanos los gitanos, de hacernos los encontrados, de salir a su paso, de hacernos gitanos -si no de raza- sí de roce, de hacernos amigos, de llegar a sentirnos hermanos, de entrar en sus corazones para que ellos entren en el nuestro.

No nos conformemos desde la asistencia social de nuestras Caritas parroquiales, no solo a evangelizar simuladamente. No tengamos miedo a anunciar la Buena noticia del Evangelio, de invitarles a nuestras reuniones y grupos, de acompañarles en la vivencia de su fe, empezando por las familias gitanas católicas no practicantes o alejadas del templo. Acercémonos al templo del corazón, desde la intimidad, cercanos a su realidad, acercándoles poco a poco, en confianza y respeto mutuo, desde la libertad, hacia la formación de un Culto Católico Gitano. Para que sigamos siendo, en medio de la Iglesia peregrina y de la sociedad, verdaderos testigos del amor y la caridad.

Alberto Pérez
Director del Secretariado de Pastoral Gitana

Pastoral Penitenciària

"Cap cel · la està tan aïllada com per excloure el Senyor" diu el Papa 23 d'octubre de 2013

Audiència General el Papa Francesc ha rebut , a l'Aula Pau VI , als participants del Congrés Nacional de Capellans de les Presons italianes . El Sant Pare va demanar a als presents que fessin arribar la seva salutació a tots els presos .

El Pontífex va dir: " digueu que reso per ells , reso al Senyor i la Verge perquè puguin superar positivament aquest període difícil de les seves vides . Que no es desanimin , ni es tanquin , perquè el Senyor és a prop d'ells , no està fora de les seves cel·les sinó dins . També Ell és presoner del nostre egoisme , dels nostres sistemes , de tanta injustícia , perquè és més fàcil castigar els més febles mentre els peixos grans naden lliurement en l' aigua . Cap cel està tan aïllada com per excloure el Senyor " .

El Papa ha explicat la relació d'amistat que manté amb un pres de Buenos Aires i ha dit als capellans que el seu misteri compromès i important , " expressa una de les obres de misericòrdia , fa visible la presència del Senyor en les presons i a les cel·les " .

"Són signe de la proximitat de Crist a aquests germans que necessiten esperança . Recentment han parlat d'una justícia de reconciliació i d'esperança , de portes obertes , d'horitzons . Això no és una utopia , es pot aconseguir" .

El Papa va reconèixer que fer això "no és fàcil , perquè les nostres debilitats estan per tot arreu , el diable està per tot arreu i les temptacions estan per tot arreu, però cal intentar-ho" .

ACI/EWTN Noticias

Secretariat pels marginats

El magisteri del Papa Francesc, com il·lumina el nostre treball pel Quart món” a càrrec de Sebastià Taltavull, Bisbe auxiliar de Barcelona

Sant Pau del Camp, Barcelona 23 de novembre de 2013

El passat dissabte, 23 de novembre, ens vam reunir a la sala Abat Safont de Sant Pau del Camp, uns 25 membres del Secretariat pels marginats de l'Arquebisbat de Barcelona. Després d'unes paraules de benvinguda i d'una pregària inicial es va iniciar la reflexió.

El Bisbe Auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, va agrair la convidada.. El Papa prové del quart món sobretot perquè ha treballat a les ciutats d'Amèrica llatina.

El Papa porta un missatge de misericòrdia que vol dir estimar en un cor desfet. Amor de donació.

Des de Roma hi hagut un canvi d'aires. El Papa es mostra més proper, amb un to de normalitat i naturalitat. això marca el seu tarannà.

Han estat vuit mesos de paraules i gestos, i gestos sense paraules. No han sorgit grans crítiques i això és una bona notícia, això és l'Evangeli.

En poc temps hem passat d'estar als primers llocs de la llista de desconfiança (darrera de polítics corruptes.), a la meitat de la llista. Ara es troba gent que et felicita pel nou Papa.

Ell promou que els pastors facin olor d'ovella i les ovelles facin olor de pastor. Cal que l'ovella s'identifica amb el Pastor (d'aquell que transmet l'Evangeli). L'Evangeli ha d'estar al mig del carrer i de cara a la humanitat. Som transmissors de la Paraula de Déu.

Cas assenyalar una barrera entre els diferents móns (1r, els països desenvolupats, 2n, els de l'òrbita comunista, 3r els subdesenvolupats i 4rt, els àmbits pobres del primer món). Els ambients són diferents i diferents les crisis. Crisi de valors en els "rics". En el segon seria tothom "bé" però no bé. En el 3r, els països del 1r interfereixen i el fet que el 1er i el 4rt món estiguin junts provoquen contrastos entre aparença i realitat. Com Vivim i com ens fem presents? Com ens impliquen a tots aquests ambients? Jesús hi és a tots aquests ambients. Estem en l'itinerari de la gent que ja fa camí.

El Papa Francesc ve d'un 3r nom i un 4rt món i ens configura Dona un missatge on demana coherència als agents pastorals. Cal austeritat, senzillesa i donar el que som. Es dirigeix a tots i queda emmarcat a situacions concretes.

Es posa el nom de Francesc per que recorda als pobres. És el món a qui l'Evangeli es dirigeix Ell descol·loca. Ens fa pregar. La gent entén el missatge. Es presenta i fa, no diu el que s'ha de fer. És la senzillesa que s'encomana. Predica amb un to senzill: caminar, edificar i professar.

Un altre gest va ser rentar peus a una noia musulmana a una presó. L'Evangeli ens ho diu però hi ha gent puritana que no ho veu. (per la mala imatge, per una imatge puritana).

Secretariat pels marginats

En la Jornada de confraries i germandats que és on es posa de manifest una pietat senzilla, ens parla i es fa proper a l'autenticitat evangèlica, l'eclesialitat i la missioneritat (ardor missioner).

En la Jornada de moviments Eclesials va dir per Pentecosta que la novetat és signe d'Església, l'harmonia (unitat harmònica) és el cos de l'Església i la Missió és l'Església que es llança al món i tot això és reforçament de l'espiritualitat.

En la Jornada de Catequistes ens explica que el catequista és la memòria de Déu. en ambients que no recorren que Déu hi és., sobretot amb la manera de fer i ser, més que dir què es fa.

En el primer viatge a Lampedusa: des dels patiments dels immigrants els parla i després parla als polítics "Immigrants morts al mar, en aquelles barques que en lloc de ser un camí d'esperança han estat un camí de mort."

El 2n viatge a Cagliari (22 de setembre) on es va trobar amb el món obrer, els aturats i els joves. També va fer una trobada amb paraules per als pobres i presos. Ens deia que Jesús tria el camí de l'humilitat i servei i Ell mateix és el camí. La solidaritat és molesta perquè t'obliga a mirar a l'altre i a actuar. Això ve d'Ell (de Jesús) Hem de fer les obres de misericòrdia amb misericòrdia. No instrumentalitzar els pobres, no fomentar l'orgull i no servir-se dels pobres. De vegades donem aquesta impressió. Hem de sembrar esperança amb obres de solidaritat.

En el 3r Viatge a Assís amb infants discapacitats ens diu que en ells hi és Jesús. En ells hi ha les llagues de Jesús. Aquestes llagues cal que siguin escoltades pels Cristians que busquen a Jesús. Jesús ressuscitat conserva les llagues i nosaltres hem de mirar de borrar les llagues o curar-les i des del cel ens espera. La Cultura del descart que presideix la nostra societat cal confrontar-la i substituir-la per la cultura de l'acollida. Les parròquies han de ser acollidores. Aquest to és important inclús en el tracte humà. La nostra Cultura amb el descartaria i no valora l'acollida. El voluntariat és un tresor i Jesús es fa present en aquestes persones.

Francesc ha mostrat moltes mostres d'efecte en contacte amb la gent. Per això ho fa i ensenya a fer-ho. No es tracta d'una "Papoletria" si no que a través d'ell descobrim a Jesús. Ens ho ensenya abraçant a un malalt posant l'accent en el malalt.

Proposa que ens reformem a nivell Pastoral. Som ungits, no funcionaris. Tots estem ungits per bateig. "Eviten l'escàndol de ser bisbes d'aeroport".

El Nunci parlava en la darrera reunió de la Conferència Episcopal Espanyola del nou tipus de capellà i bisbe que cal ser: Pastors propers a la gent, pares, germans, que estimem els pobres, sense psicologia de prínceps, esposos de l'Església. El Pastor ha de vetllar.

Francesc no parla de Nova Evangelització però la fa. Segueix l'Evangelí. Hem d'anar seguint aquest tarannà, també amb la pau. Preguem i dejunen voluntàriament i això té força. Els canvis es veuen de les actituds.

La Reacció dels no creients també és molt bona. El món està emocionat i esperançat. És memòria de Déu i esperança en els ateu. Cal passar de la repressió a l'inclusió. L'Església ha de ser Mare i la Mare abraça i no dona lliçons. Hem de ser signes visibles d'una realitat invisible. Arribem als altres per Jesús i per l'Església. Cal ajudar a transformar el cor. Cal una actitud humil i sabent que la pobresa forma part de la Creu. Cal que l'Església canviï el seu rostre.

Peregrinació "entre dos Orillas"

Algunes reflexions arran d'un viatge al Marroc

La primera setmana d'octubre vaig participar a unes jornades organitzades per la Delegació d'immigració de Cadis, i la Comissió Episcopal d'immigració de la Conferència Episcopal Espanyola. L'objectiu de les Jornades era conèixer el treball que fan les esglésies del Sud d'Espanya, especialment la de Cadis, i les esglésies del Marroc per acompanyar i en el possible alleujar el sofriment dels immigrants, especialment subsaharians, que desitgen arribar a Europa tot travessant l'estret.

Els cinquanta participants, provinents de diferents diòcesis espanyoles, ens trobàrem per iniciar les jornades a Tarifa. Allà visitàrem el cementiri on eren enterrats els molts immigrants que han intentat fer el trajecte de l'estret i han mort en l'intent. També vàrem parlar amb persones que des de fa anys acullen, i fins i tot amaguen, els que han sortit vius de la travessa. La fossa comuna, sense cap nom dels que allà han estat enterrats, i el testimoni de primera mà dels cooperants, fou molt colpidor. Tots hem llegit als diaris els drames que dia sí, i dia també, succeeixen en el Mediterrani, però quan ets en el lloc dels fets, i escoltes testimonis, és quan et pots fer més càrrec d'aquesta tragèdia dels nostres dies. També vàrem visitar el CIES (Centre d'internament d'immigrants de Tarifa) i conversar amb bastants dels internats.

Sorprèn la naturalitat amb què t'expliquen la seva "aventura", com han estat víctimes de màfies, sense escrúpols, el llarg trajecte que han fet fins arribar al Marroc per poder traspasar l'Estret i arribar a la que per a ells és la Terra Promesa, Europa. El viatge sovint ha durat alguns anys. Treballant, en condicions infrahumanes que recorden l'esclavatge, per poder subsistir i recollir diners, que els permeten pagar el preu que els nous mercaders de persones els cobraran per tenir un lloc a la pastera que els portarà a Europa. Un d'ells em va comentar que estava content, perquè malgrat havia estat detingut a la Península, havia sobreviscut a l'intent, sort que no van tenir alguns membres de la seva família i del seu poblat que s'havien ofegat en el Mediterrani. Amb certa ingenuïtat, li vaig preguntar com, sabent al que s'exposava, havia decidit intentar-ho. La resposta fou sincera i patètica, "jo sabia que no tenia cap futur, estava condemnat a morir, i per tant res no podia perdre, calia intentar-ho". De Tarifa, amb transbordador vàrem travessar l'estret per anar a Tànger. No arriba a una hora el viatge, i per a molts immigrants suposa un espai impossible. Tan a prop, i per a molts tan lluny!

Més que fer una crònica del viatge, i de les entrevistes amb els bisbes de Tànger i Rabat, vull deixar constància de la pobresa evangèlica i de la riquesa testimonial de l'Església catòlica del Marroc. Tot i ser una església no perseguida, tenen prohibida qualsevol acció evangelitzadora. És incompatible en el Marroc ser nacionalitzat en el país i no ser islàmic. Davant d'aquesta situació, l'església que fa camí en el Marroc no ha abdicat de tenir una presència significativa en el país. Una presència que té com a característica la gratuïtat (sabedors que no poden

rebre res, tota la seva acció caritativa i humanitària es fa sense esperar res a canvi). No hi ha cap afany proselitista, però sí un desig de presència. És una església testimonial. Testimoni de l'Evangeli. Intencionadament vaig preguntar al bisbe de Tànger, Mons. Agredo, què en pensava de l'opinió tan estesa a casa nostra, si era lícit posar objeccions a Europa a construir mesquites, ja que en els països islàmics no deixaven edificar esglésies. La seva resposta fou molt clara, l'Evangeli és contrari a pagar amb la mateixa moneda, ser seguidor de Jesús comporta que no hi ha d'haver reciprocitat. Tot home i dona tenen el dret de poder viure segons la seva fe. I la llibertat religiosa és un dret, que els cristians hem de defensar.

Peregrinació "entre dos Orillas"

Al Marroc, el contrast entre pobresa i riquesa és molt gran. D'aquest fet me'n vaig adonar molt aviat. Els vespres després de sopar tot passejant pels seus carrers van ser moltes les persones que se'm van apropar demanant caritat. I vaig veure moltes persones dormint, literalment estirades per les voreres.

No és estrany que una de les principals ocupacions de l'Església al Marroc sigui atendre aquestes persones que estan al marge de la societat. Especialment dolorós és veure els nens del carrer. Infants sense família que caminen sense cap objectiu, guanyant-se la vida pidolant o robant.

Aquest fenomen de marginació s'ha agreujat aquests darrers anys amb la vinguda de molts subsaharians que han arribat al país després de mil i una peripècia, i sortejant tota mena d'obstacles per intentar arribar a Europa. Són persones que no tenen cap mena de documentació, sense possibilitat de treballar.

Perquè us feu una idea de com viuen i de les seves expectatives us explicaré dues situacions que en els pocs dies que hi vaig ser, en vaig ser testimoni. El dimarts varen celebrar l'Eucaristia a la catedral de Tànger, presidida pel bisbe; acabada la Missa, Mons. Agrelo, convidà a parlar-nos un home anomenat Juan que havia estat present durant tota la celebració. Juan ens explicà que acabava d'arribar de Nador, població situada a uns trenta kilòmetres de Tànger, molt a prop de Melilla, on en "terra de ningú" s'hi trobava un grup d'homes i dones procedents de Líbia, que a la frontera d'Alger, els soldats algerians els havien robat tot el que tenien, i els havien "confiscat" els nens. Ara es trobaven sense cap mena de queviures, ni aigua, tant sols en companyia d'uns gossos, que utilitzaven perquè els avisessin quan s'acostaven soldats, o bé per menjar-se'ls, quan ja no podien suportar la gana.

La segona situació, la vaig presenciar personalment. El grup viatjaven cap a Tetuan amb un autocar de matrícula espanyola, ens varen aturar en una àrea de servei, i tots just baixar de l'autocar, quan la majoria de nosaltres ens trobaven a l'interior del bar, dos nois subsaharians, molt joves, amb gran agilitat es van amagar sota l'autocar. La seva intenció era passar a la península amagats allà.. En vaig veure dos, però després ens adonarem que n'hi havia un tercer. Un guarda de seguretat els va fer sortir. Càritas de Cadis té habilitats uns pisos per allotjar persones que s'han quedat paraplègiques en l'intent de passar l'estret amagats en els baixos d'autobusos o camions.

Mentre era al Marroc, tingué lloc el drama de Lampendusa. Persones que tot fugint de situacions de guerra o de fam intenten trobar un lloc on viure amb dignitat. Són fets que per la seva magnitud són notícia als nostres diaris, i ens impacta a tots, però aquest episodi només és una part. Cada dia l'estret i les fronteres Ceuta i Melilla són escenaris de fets semblants.

Deixo per a tots vosaltres la valoració d'aquests fets. Només recordar les paraules del papa Francesc: Vergonya per Europa, i també què ens ha passat a tots que no hem plorat pels morts en el mar? En un món globalitzat, ens diu el Papa, hem globalitzat la indiferència.

Josep m Jubany

Peregrinació "entre dos Orillas"

Comunicat de Mn. Agrelo, Bisbe de Tànger, sobre les mesures adoptades fins ara pels Governos dels països europeus pel control de les fronteres del sud.

En tiempo de Adviento, cercano el Día Internacional de los Derechos Humanos, la Iglesia de la Diócesis de Tánger, con la fuerza de la fe, la esperanza y el amor de sus hijos, pide que esos derechos, que han sido reconocidos como universales y que han de ser respetados con todos, "sin distinción alguna de raza, color, sexo, idioma, religión, opinión política o de cualquier otra índole, origen nacional o social, posición económica, nacimiento o cualquier otra condición", sean respetados de modo escrupuloso y discriminatoriamente positivo con quienes, por hallarse en situación de mayor vulnerabilidad, necesitan mayor protección.

Esta comunidad eclesial es testigo asombrado y apenado de que, en las fronteras del sur de Europa, son vulnerados no pocos de los artículos incluidos en la Declaración Universal de los Derechos Humanos. Nadie puede considerar respetuoso con la dignidad de las personas y con "su derecho a salir de cualquier país, incluido el propio", el que, en veinte años, las fronteras se hayan cobrado la vida de más de 20.000 jóvenes.

Las medidas adoptadas hasta ahora por los Gobiernos de los países europeos para el control de las fronteras del sur, han sido y son un fracaso político y humano, pues dejan a los emigrantes en una situación de abandono, y transforman en sarcasmo sus proclamados derechos "a la vida, a la libertad y a la seguridad".

Desde la fe, con esperanza, y por la caridad que nos une a quienes padecen las consecuencias inhumanas de esas medidas, como Iglesia:

Denunciamos el sistema Europeo de vigilancia de fronteras, Eurosur, cuyo "objetivo principal" es "prevenir la inmigración irregular, el crimen transfronterizo y las muertes en el mar", o, como han expresado otros: "mejorar la detección, prevención y lucha contra la inmigración irregular y la delincuencia organizada". Lo denunciamos porque:

1. Asocia inmigración y crimen, inmigración y delincuencia, lo que evidencia un inaceptable juicio negativo sobre los emigrantes y favorece el desarrollo de sentimientos xenófobos en la sociedad.
2. Prevé la colaboración de las autoridades nacionales en un intercambio de información que puede lesionar los derechos de los emigrantes a la protección de sus datos personales.
3. Privilegia objetivos de control y represión, que harán fácil y legítima la violación de los derechos de los emigrantes, incluido el derecho a la vida. Evidencia de esto son los 3.530 millones de euros que "los países miembros de la Unión Europea van a recibir, entre 2014 y 2020, para reforzar sus fronteras exteriores". Es escandaloso que las fronteras y su seguridad sean más importantes que las personas y sus derechos.

Denunciamos el doble lenguaje de quienes deciden las políticas de fronteras. Puestos ellos también, después de Lampedusa y sus muertos, ante la evidencia de centenares de víctimas de la miseria humana y de leyes que la agravan, se apresuraron a manifestar sentimientos de pesar y voluntad de evitar en el futuro tragedias semejantes, voluntad que se ha concretado en la creación del sistema EUROSUR. Es decir, que a la necesidad y esperanzas de los emigrantes, se responde una vez más con medidas sobre todo represivas, que los empujarán a asumir en sus caminos cada vez mayores riesgos, incluido el riesgo siempre más alto de perder la vida.

10

Peregrinació "entre dos orillas"

Denunciamos la presencia de concertinas con cuchillas en las vallas de Ceuta y Melilla. Estos elementos de control de fronteras representan un atentado a la integridad física de los emigrantes: esas cuchillas cortan, lesionan, mutilan, y no son coherentes con el deber que todos tenemos de respetar los derechos de hombres, mujeres y niños de África en su camino hacia los países de Europa.

Denunciamos la obsesión por la seguridad de unos a costa de la salud de otros, puede que a costa de sus vidas. Se entiende que un Gobierno ha de garantizar con medios apropiados la seguridad de los ciudadanos

en el territorio de la nación. Pero esos medios dejan de ser apropiados, su legitimidad se desvanece, cuando usarlos significa privar a otros del derecho fundamental a la salud, al bienestar, a la alimentación, al vestido, a la vivienda, a la asistencia médica, a los servicios sociales necesarios. Las condiciones de vida en los países de origen y las leyes de protección de fronteras en Europa empujan a hombres, mujeres y niños de África a un infierno interminable de soledad y clandestinidad por los caminos de la emigración. Denunciamos que se oculten sus sufrimientos; denunciamos que, bajo pretexto de seguridad, se destinen cantidades ingentes de dinero a multiplicar esos sufrimientos, a hacer más difícil la situación de esa humanidad extenuada, a hacer que esos empobrecidos sean más prójimos de la muerte que de nosotros; denunciamos que a los emigrantes, a quienes nosotros mismos hemos hecho irregulares, se les obligue a la marginalidad en los países de tránsito, se les persiga como delincuentes, y se les empuje a la muerte.

Denunciamos la supeditación de las personas a intereses económicos. A nadie se le oculta que el criterio principal, por no decir único, para regular la entrada de emigrantes en un país, es el del beneficio económico que le pueden reportar. Esa supeditación de lo humano a lo económico deja sin protección derechos fundamentales de las personas, como son: el derecho a la vida, a la libertad, a la seguridad; el derecho a que nadie se vea sometido a esclavitud; el derecho a que nadie sea víctima de trata; el derecho a que nadie sea tratado de forma cruel, inhumana o degradante. Y denunciamos que, por intereses económicos, esos derechos universales sean derechos no vigentes en los caminos de los emigrantes.

Ni las medidas adoptadas hasta ahora por las autoridades europeas y españolas para el control de fronteras, ni otras más costosas que se puedan adoptar, impedirán que a esas fronteras sigan llegando pobres en busca de futuro: No hay cuchillas que frenen el ansia de vivir, no hay cuchillas que puedan intimidar más que el hambre y la miseria, nada pueden perder quienes nada tienen. De ello son testimonio hombres, mujeres y niños que entre nosotros, a los ojos de este Iglesia que peregrina en Marruecos, esperan una oportunidad. Gastar dinero en destruir esperanzas es la peor de las inversiones.

Pero no se trata sólo de una mala inversión, es también una terrible irresponsabilidad, pues en las fronteras se multiplican sufrimientos y muertes. " Quien es el responsable de la sangre de estos hermanos y hermanas? Ninguno. Todos respondemos: yo no he sido, yo no tengo nada que ver, serán otros, pero yo no. Hoy nadie se siente responsable de éstos, hemos perdido el sentido de la responsabilidad fraterna, hemos caído en el comportamiento hipócrita" (Palabras del Papa Francisco en Lampedusa).

Por sentido de responsabilidad, por amor a la justicia, por respeto a nuestros hermanos emigrantes, pedimos a quienes tienen autoridad para hacerlo, que, en el ejercicio de esa autoridad, dispongan la retirada inmediata de las concertinas instaladas en las vallas de Ceuta y Melilla, por tratarse de instrumentos que violan derechos fundamentales de las personas y en nada favorecen el deseado desarrollo moral, cultural y económico de la sociedad española y de la Unión Europea. Las cuchillas sólo causan dolor y muerte.

Tánger, 5 de diciembre de 2013.

Memoria de un emigrante, muerto en Tánger, durante una redada policial. Con la esperanza de que algo así nunca más vuelva a suceder.

Agenda

GENER 2014:

13- Reunió del Consell de Capellans (11h) i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP ((Sant Pau, 101 - Església de Sant Pau) .

16- Plataforma d'entitats cristianes amb la immigració. De 16 a 17,30 h a la seu de la Delegació de Pastoral Social ((Sant Pau, 101 - Església de Sant Pau).

18.- Secretariat de Marginació. CEP (Rivadeneira, 6, 8a) de 10 a 12h.

19.- Jornada mundial de les Migracions. Divulgació del missatge del Papa Francesc en commemoració d'aquesta Jornada.

26.- Celebració de la Jornada mundial de les Migracions amb una Trobada formativa.

FEBRER 2014:

3- Reunió del Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP ((Sant Pau, 101 - Església de Sant

Pau) .

6 al 8 - XXV Jornades de capellans de Pastoral Penitenciària de Espanya a Madrid

20- Plataforma d'entitats cristianes amb la immigració. De 16.30 a 18h a la seu de la Delegació de Pastoral Social (Sant Pau, 101 - Església de Sant Pau)

24- Jornada de formació de "Caminem junts en la diversitat"

22-Curs de 4 hores d'iniciació per a nous voluntaris del SEPAP al SEPAP ((Sant Pau, 101 - Església de Sant Pau) a les 9.30h

MARÇ 2014:

3- Reunió del Consell de Capellans (11h) i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP ((Sant Pau, 101 - Església de Sant Pau) .

20-Plataforma d'entitats cristianes amb la immigració. De 16 a 17,30 h a la seu de la Delegació de Pastoral Social ((Sant Pau, 101 - Església de Sant Pau).

22.- Secretariat de Marginació. Sala Abat Safont (Sant Pau del Camp, c. Sant Pau, 101) de 10 a 12h.

Lourdes Perramon, nova superior de les oblates al món

La manresana era fins ara directora del Lloc de la Dóna de Barcelona, un projecte de les mateixes Oblates, 24 de setembre de 2013

Les Germanes Oblates del Santíssim Redemptor han escollit a la monja Lourdes Perramon Bacardit (Manresa (Bages), 1967), fins ara directora del Lloc de la Dóna de Barcelona, com nova superiora general d'aquesta congregació a tot el món, ha informat la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

El XX Capítol General de l'ordre, que es va celebrar a Ciempozuelos (Madrid), amb la participació de 46 germanes en representació de tots els països on es troba la congregació, va elegir a Perramon per la seva trajectòria i capacitats.

En aquest capítol, l'ordre de les oblates va reprendre el recorregut congregacional dels últims vinticinc anys i va decidir les línies que impulsaran la vida de la congregació els pròxims sis.

A la reunió va ser elegit el nou equip general que dinamitzarà la congregació en els pròxims sis anys, i que està format, a més de la nova superiora general, per les conselleres Luz Angélica García Plata, Roseli Consoli do Prado, Julita Nuñez López i Rosario Echarri Preboste.

La nova superiora general era fins ara directora del Lloc de la Dóna, un projecte social que la comunitat d'Oblates desenvolupa a Barcelona i va entrar en la congregació el 1975. La seva trajectòria ha destacat per la seva innovació pedagògica i per publicar diversos llibres sobre "intel·ligències múltiples" i experiències docents.

Agència EFE

L'AIXECA'T EN PDF

Per tots aquells que vulgueu rebre el nostre butlletí via e-mail, ens podeu fer arribar un correu electrònic a la nostra adreça i us el farem

SUMARI

- Caminem junts en la diversitat. (p. 2)
- Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants (p. 3-4)
- Pastoral Gitana i Pastoral Penitenciària (p.5)
- Secretariat pels marginats (p. 6-7)
- Peregrinació "Entre dos orillas" (p. 8-11)
- Agenda segon trimestre curs 2013-14 i Nova superior mundial de les oblates (p.12)

Nou web de "Caminem Junts en la diversitat":

<http://www.caminemjunts.com/>

Nou web de la Delegació de Pastoral Social

Delegació diocesana de
Pastoral social

www.pastoralsocial.cat